

מ"ת 63698/12/15 - מדינת ישראל נגד בלאל ג'אסר

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט יריב נבון

מ"ת 63698-12-15 מדינת ישראל נ'
ג'אסר(אסיר)
04 ינואר 2016

בעניין:

המבקשת

מדינת ישראל

נגד

המשיב

בלאל ג'אסר (אסיר)

נוכחים:

מטעם המבקשת: עו"ד ניר עמלי מטעם המשיב: הובא באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד מוטי לוי

החלטה

כתב האישום ובקשת המעצר:

1. ביום 30.12.2015 הוגש נגד המשיב, תושב ג'נין שבשטחי הרשות הפלסטינית, כתב אישום אשר מייחס לו עבירה של **כניסה לישראל שלא כחוק**, לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952. לפי כתב האישום, בתאריך 29.12.2015 בשעה 08:11 לערך, שהה המשיב בכפר מג'אר שבישראל שעה שלא היה ברשותו היתר כניסה ושהייה כדין.
2. בד בבד, הגישה המבקשת בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים בעניינו. על פי הנטען, למבקשת ראיות לכאורה טובות ולאור הנתק הקיים בין הרשות למדינת ישראל קיים חשש כן ורציני ששחרורו של המשיב ממעצר יביא להימלטותו מאימת הדין, ועל כן קמה עילה למעצרו עד תום ההליכים.
3. בדיון שהתקיים בפניי בתאריך 3.1.2016, הסכים ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה. עם זאת טען כי עסקינן במקרה ייחודי מאחר והמשיב נשוי לישראלית תושבת כפר עראבה ולשניים תינוקת פעוטה, ולכן מבחינת המשיב מדובר במציאות חיים בלתי נסבלת כאשר מחד משפחתו בישראל, ומאידך הוא אינו רשאי להגיש בקשה לאיחוד משפחות בשל גילו הצעיר.

4. לדברי ב"כ המשיב מדובר במי אשר עברו נקי ולא נובעת ממנו מסוכנות כלל. לכן, החשש היחיד הינו חשש להימלטות מאימת הדין, אותו ניתן להפיג באמצעות שחרור בתנאים מגבילים, לרבות הפקדות כספיות, ולחילופין, מעצר בית בבית אשתו בעראבה, בפיקוחה ובפיקוח אמה וחברו של המשיב. ב"כ המשיב הפנה בהקשר זה לבש"פ 6781/13 מוחמד קונדוס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)(מיום 4.11.13) (להלן: "הלכת קונדוס"); ולבש"פ 743/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)(מיום 18.2.2015) (להלן: "עניין פלוני").

5. ב"כ המבקשת טען כי מחומר הראיות עולה כי בחקירתו הודה המשיב כי מזה שנתיים, לאחר שהתחתן, הוא נמצא בישראל ללא היתר. לדברי המשיב הוא מעולם לא פעל לקבלת אישור כניסה או אישור לאיחוד משפחות ואף לא אישור לביקורים בישראל. למעשה, רק לפני שבועיים בירר המשיב אודות הדרכים החוקיות לקבלת היתר כניסה לישראל. עוד הוסיף המשיב בחקירתו במשטרה כי כאשר חזר מביקור עם אשתו משטחי הרשות היא נכנסה לישראל דרך המחסום, בעוד הוא עבר את הגדר בדרך אחרת. לטענת ב"כ המבקשת המשיב עושה דין לעצמו, נכנס לישראל במשך שנתיים ללא היתר, ולכן לא ניתן ליתן בו אמון. לדבריו, עצם הכניסה לישראל ללא היתר כדן מלמדת על מסוכנות, זאת בנוסף לחשש הממשי להימלטות המשיב והיעדר היכולת לאתרו באם ישוחרר.

6. בדיון שהתקיים בפניי שמעתי אף את המפקחים המוצעים במסגרת חלופת המעצר - אשתו של המשיב, אמה וכן חברו של המשיב, והללו נחקרו על ידי ב"כ המבקשת.

דיון והכרעה:

7. כידוע, גם כשקיימות עילות מעצר, על בית המשפט לבדוק אם יש בחלופת המעצר כדי לענות על דרישות המעצר בפועל, אם לאו, כקבוע בסעיף 21(ב) לחוק המעצרים:

"...כמובן הדרך ה"בטוחה" יותר, גם לבית המשפט, היא הותרת הנאשם מאחורי סורג ובריח; בדרך זו, הכל את נפשם הצילו. אך לנגד עינינו צריך לטעמי שתהא תדיר הוראת חוק המעצרים בסעיף 21(ב)(1), שלפיה לא יינתן צו מעצר, בין היתר, אלא אם "לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחרותו של הנאשם פחותה". זו עמדת המחוקק, שאינו חפץ עד כה לשנותה, כגון על-ידי הפיכת חומרת העבירה מחדש לעילת מעצר. אילו רצה יכול היה לעשות כן, והוא לא עשה כן; בבש"פ 5431/04 בדראן נ' מדינת ישראל (לא פורסם) ציין השופט לוי, כי "עקרון העל הוא שגם לנאשם בפלילים מוסיפה לעמוד זכותו לחרות כל עוד לא הופרכה חזקת חפות"...."

[בש"פ 126/12 פלוני נ' מדינת ישראל (16.1.12) פסקה יז' להחלטת כב' השופט רובינשטיין].

כך גם נאמר:

"האיזון הראוי בין זכות האדם לחירותו לבין הצורך להגן על שלום הציבור,

המעגן בסעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, מחייב שלא לעצור נאשם - על אף קיומה של עילת מעצר, לרבות חששות לשיבוש הליכי משפט ולסיכון שלום הציבור - אם ניתן להסיר חששות אלה בדרך של שחרור בתנאים מגבילים, שפגיעתם בחירותו של הנאשם חמורה פחות.

ודוק: מדובר בבדיקה אינדוידואלית בעניינו של כל נאשם ונאשם ולא בהסקת מסקנה כללית על-פי סוג העבירות המיוחס לו. יחד עם זאת, חומר הראיות שביסוד כתב-האישום משמש גם כראיה עיקרית, שעל פיה על בית-המשפט להחליט אם ניתן להסתפק בחלופת מעצר.

[בש"פ 4414/97 מדינת ישראל נ' סעדה ואח' (טרם פורסם, ניתן ביום 17.7.97)].

8. אכן, כפי שטען ב"כ המשיב, ניתן להורות על שחרורו של תושב שטחי הרשות לחלופת מעצר בישראל לפי הלכת קונדוס. אך במה דברים אמורים?

9. בהלכת קונדוס נקבע, כי שחרור תושב שטחים לחלופת מעצר בישראל ייעשה רק במקרים נדירים וחריגים, כאשר קיימת לכאורה מניעה ממשית להחזרתו לרשות הפלסטינית, וכאשר בכוחו להציע חלופת מעצר הדוקה:

לצד שאלת האפשרות לשחרר נאשם לחלופת מעצר באזור, קיימת שאלת אפשרות השחרור לחלופת מעצר בשטח ישראל. הקושי העיקרי בהקשר זה נוגע לכך שהשחרור לחלופת מעצר משמעו כי בית המשפט מתיר למעשה לנאשם בשהייה בלתי חוקית בישראל, דבר שאסור עליו. שהרי בית המשפט מתיר בכך את השהייה הבלתי חוקית לכאורה, שבעטיה עומד הנאשם לדין (והשוו: בש"פ 1886/12 מדינת ישראל נ' נזאזלה [פורסם בנבו] (13.3.2012)). על-פי גישה זו, מקום שלא התקבל אישור או היתר שהיה בישראל מאת הרשויות המוסמכות, אין להתיר לנאשם לשהות בישראל מכוח החלטה שיפוטית. יחד עם זאת, בפסיקת בית משפט זה נשמעו גם קולות שסברו כי אין מניעה לשחרר תושב האזור למעצר בית בתחומי ישראל (בש"פ 648/00 עבדו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.2.00)), וכי במקרים מעין אלה יש לקבוע הדין בתיק העיקרי בהקדם, על מנת שלא לאפשר התמשכות מצב בעייתי זה (בש"פ 10418/08 טאלאלקה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.12.18)).

כשלעצמי, אני סבורה כי מתן האפשרות לחלופת מעצר בשטח ישראל צריך להיעשות במקרים נדירים ויוצאי דופן, כאשר בית המשפט השתכנע כי קיימת לכאורה מניעה ממשית להחזיר את הנאשם לשטח הרשות הפלסטינית וכאשר באפשרותו להעמיד חלופה ראויה שתבטיח פיקוח הדוק. למעלה מן הצורך אוסיף כי מאחר שמדובר במצב חריג ויוצא דופן נכון יהיה שלא להרחיבו. כך למשל, לא יהיה מקום לאפשר הקלה בתנאים המגבילים על ידי התרת יציאה לעבודה.

בסיומה של נקודה זו אדגיש כי גם להשקפתי הדין בתיקים אלה צריך להתקיים

**לא דיחוי, על-מנת שהבעייתיות הגלומה במתן אפשרות דה-פקטו לשהות בישראל
ללא ההיתרים והאישורים הנדרשים, תהא קצרה ככל הניתן.**

10. סבורני, כי המקרה שלפניי אינו עומד בתנאים המחמירים שנקבעו בהלכת קונדוס כאמור. לא נטען בפניי כי חזרתו של המשיב לשטחים עלולה לסכן את חייו או למצער להגביל את חרותו בדרך כלשהי. אף חלופת המעצר אשר הוצעה על ידי המשיב אין בה כדי לעמוד בדרישות אשר נקבעו בהלכת קונדוס, כפי שאפרט להלן.

11. ב"כ המשיב הפנה אף **לבש"פ פלוני**. סבורני, כי אף מקרה זה שונה מן המקרה שלפניי. בעניין פלוני דובר במי אשר מן העובדות שהוצגו לעיון בית המשפט עלה כי הוא אינו יכול לשהות בשטחי הרשות מחשש לחייו, על רקע ניסיונו למכור קרקעות של משפחתו לגורמים ישראלים. נקבע, כי התשתית העובדתית שהוצגה בעניינו מבססת את החשש הכן שלו מפני חזרתו לשטחים. לכן, ולאחר שבית המשפט העליון התרשם כי החלופה המוצעת בעניינו הדוקה ויש בה כדי להפיג את החשש להימלטות, הוא הורה על שחרורו לחלופת מעצר בכפר יאסיף.

12. עניינו שונה בתכלית מעניינו של פלוני. עסקינן במשיב אשר נכנס לישראל, לפי גרסתו, במשך שנתיים ימים, ללא היתר כדון, תוך התעלמות מן האיסור לכך ובדרכי עורמה. המשיב אשר נישא לישראלית, לא ניסה במהלך תקופה ממושכת זו להסדיר את שהייתו בישראל באופן חוקי. אף גרסתו בחקירה לפיה הוא נכנס לישראל בדרכי עורמה, בעוד אשתו עוברת משטחי הרשות לישראל דרך המחסום, יש בה כדי לחזק את התרשמותי כי לא ניתן יהא ליתן אמון במשיב כי יקיים את תנאי השחרור שייקבעו בעניינו.

13. החשש שהביע ב"כ המשיב, הנובע מן האמור בעניין פלוני, לפיו משפטו של המשיב יתארך מעבר לעונש הצפוי לו באם יורשע, אין בו כדי להצדיק שחרור המשיב לחלופת מעצר, אם זו אינה ראויה. בעניין פלוני דובר במי אשר היה עצור כמעט שלושה חודשים עובר לדיון בעניינו, בעוד שהמשיב שלפניי נעצר לפני ימים ספורים.

14. השיקול העיקרי לדחיית בקשת המשיב לשחרורו לחלופת מעצר ולמעשה לקבלת בקשת המבקשת להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, נובע מהתרשמותי כי חלופת המעצר שהוצעה על ידי המשיב, אין בה כדי להשיג את תכלית המעצר.

15. סבורני כי כאשר היכולת ליתן אמון במשיב מוגבלת ממילא נוכח התנהלותו ונוכח הפרת החוק המתמשכת, על חלופת מעצר בנסיבות מקרה זה לכלול, לכל הפחות, מעצר בית מלא בפיקוח מס' מפקחים מהימנים, בצירוף ערובות כספיות מתאימות. על כן, את בקשת ב"כ המשיב להסתפק בשחרור אשר יכלול הפקדה כספית וערבויות כספיות אחרות, הנני דוחה.

16. באשר לחלופה במסגרתה ישהה המשיב במעצר בית בכפר עראבה, סבורני כי אף זו לא תפיג את החשש להימלטותו מאימת הדין.

17. במסגרת חלופה זו, כמפקחת עיקרית הוצעה הגב' טחאינה ח'דיג'ה, אשתו של המשיב. מחקירתה בפניי התרשמתי כי מדובר באישה צעירה אשר אינה יכולה להוות גורם סמכותי עבור המשיב. גב' ח'דיג'ה

נשאלה מספר פעמים על ידי ב"כ המבקשת מה עליה לעשות באם המשיב יפר את תנאי שחרורו ויצא מן הבית, אך היא התחמקה בצורה ברורה מלומר כי תתקשר למשטרה. כל שנאותה לומר הוא שהוא לא ייצא מהבית. לא למותר לציין כי אשת המשיב מטפלת בתינוקת בת 3 חודשים, ובמשך שנתיים הייתה מודעת להפרת החוק על ידי בעלה, נלוותה אליו לשטחי הרשות ואף בעת חזרתם וכניסתם לישראל, ובכך הייתה מודעת לדרכי העורמה בהם נקט המשיב כדי להיכנס לישראל שלא כדין. נוכח האמור סבורני, כי לא ניתן ליתן בה אמון כי תדווח לרשויות על הפרת תנאים על ידי המשיב - בעלה.

18. אף המפקחים הנוספים אשר הוצעו במטרה לסייע לגב' חד'ג'ה בשעות מסוימות (כך לדבריהם), דהיינו אמה של הגב' חד'ג'ה וחברו של המשיב, אינם גורם דומיננטי וסמכותי עבור המשיב, ולא התרשמתי כי אף הם יוכלו למלא חובותיהם כמפקחים כראוי. בהיעדר מפקח עיקרי מהימן וסמכותי, ממילא לא ניתן לשקול שחרורו של המשיב בפיקוח מפקחים המוכנים לסייע בשעות מוגדרות בלבד.

19. נוכח האמור, סבורני כי חלופת המעצר המוצעת על ידי המשיב אינה הדוקה ואין בה כדי להפיג את החשש להימלטות המשיב מאימת הדין. לכן, החלטתי לקבל את הבקשה ולהורות על מעצרו של המשיב עד תום הליכי משפטו.

זכות ערר כחוק.

ניתנה והודעה היום כ"ג טבת תשע"ו, 04/01/2016 במעמד הנוכחים.

יריב נבון, שופט